

HASADÁSOK

VASS ÉVA

I.

épp a szemedbe tűzött a fény
amint lerántottad a lepedőt
rések mögött megtörő mozdulat
magadnak maradnak grimaszaid
hasadások hasadások
az égen
épp a szemedbe tűz a fény
(mit akar megvilágítani benned)
mi marad egészben
itt fõnn a tetõn
a cserepeket kicserélték
a rések
hová kerültek
szerepeink áttetszõek
amint elvonulunk mögöttük
mesteri alakításaink
vannak igen szép hétvégeink
agyonmesélt filmjeink
csak rágni rágni a vásznat
mígnem fogaink kihullnak
reggeli ebéd vacsora
szerbtúróval petrezselyembéllel
megüszkösödött meztelen gyökér
hogyan is kerültél
újra a folyóhoz
felhúzott térdrel ültél

a parton
csapkodott éppen az eső
verset kellett olvasnod
hogy asztalhoz ülhesz
papír ceruza elkészítve
a címzett elrejtőzött éppen
idegeink gyöngék talán
hogy fogva tartasuk verseinkben

mint ki álmából
korhadtt palánkon
visszalopózott —
a folyó
gubbasztó napjaid
csúsznak utána
szép zsíros földrétegek
komoly alapozás
szóálló falak
síkátorok
a kilátás igen szép
errefelé
toronyház nem csúfítja
utcánk
álltál az ablak mögött
kijártál ide a sarokra
úsztatni napjaid
testes hajók síklottak a vízen
mint egykori nőideálok
kemény diót törtél
a dombon
az is töretlen legurult
megüresedett udvarunk is
felpattogtak a téglák
falban
tüdőben
kötőanyaghiány
rövidre szabott soraink
négyzet- és mondatkilométer
határátjárója

ül kis bölcsünk a hegyen
töri fejét egy kövön
lepattan-é
kiszakad-é
egy szögletes
mondat
már fáj
még fél
majd feljavul
miért fogy
megsodort fonalad

mély fészek
meleg folt
most fogd
mert fagy
fagy a víz
feszíti poharunk
vékony falát
még fűt
még fog
ne gondolj semmire
épülnek soraink
és ez a fontos
vagy mondjam
hogy én is
ültem a parton
csapkodott éppen az eső
verset kellett olvasnom
hogy asztalhoz üljek
papír ceruza elkészítve
a címzett elrejtőzött éppen
idegeink gyöngék talán
hogy fogva tartsuk verseinkben
vagy
nem is tudom
talán elvakított bennünket
a fény

II.

vajon a tartalom
 az erőszakos látszat
 mely zaklatja soraid
 sorok mögötti
 vagy
 sorok előtti
 csend
 szobaverseink
 igen szépen
 nőnek
 hajtással szaporíthatók
 nemesíthetők
 fintorainkkal

beléd tetoválták
 rád sütötték
 vele
 vagy nélküle
 tépve magad
 vagy felengedve/
 sóhajtvá
 felállni
 lám
 itt a nap
 centizi éveink
 ablakodba szűrődő
 rügyek
 s ami ilyenkor
 vele jár

udvarban száradó
 ruhák
 ujjukba kap a szél
 finom kis elrugaszkodás
 röptünkben
 kötél után kapni
 átlendülni észrevétlen
 a sáncokon

fönt a dombon már
 szélmalomharcot vívnak
 szakadozott vitorla
 a malom falán
 s a tiszta liszt
 akár a párna
 zúzás utáni puhaság
 arcodon
 fönt fülmagasságban
 az árnyék
 szemed alatt
 a finom porok
 alapos árkolás
 a homlok falán
 meddig simítgatni még
 sorainkat
 higgadtan beállni a sorba
 a formát alakunkhoz szabták
 előnyös szociális környezet
 udvarunkban
 lomb pad
 újranyírt sövény

III.

Mozdulatainkon egyszerűsíteni kellene. Amint a
 gyufa sercen. Amint víz alá buksz. Amint a tó.
 Az álló mozdulat. Ablakodon átsikló reggelek.
 Feltartóztathatatlan telek. Időérzetünk csalna
 talán?

Kitérő beszédek, éles kövezet, szavak sebzik
 fel torkodat. Az írott szó jobban csúszik-e?
 S jobban kicsúszik-e? Menthetetlen sorok, ta-
 risznyába varrt amulett. Amíg sikerül magad-
 dal cipelned. A súly, akár a zsákban hurcolt
 állat, olykor oldalra ránt. Előre elképzelt
 örvénykarikák. Belépni-e a vízbe vagy mélyen
 alábukni? Amint hozzád csúszik a zúgás. A súly
 lezuhan.

Megalapozott terepeink. Fúrókat nyomnak a föld-
be. A fákat eltüntették. Port kavar a szél.
Tavalyi avar a talpakon. Húzások. Csavarások.
Vers csapdossa arcod. Menekülni-e a szótól?
Elszorítani vagy megszorítani?
Ládákban színtelen tulipán. Halványuló nap-
jaink ornamentikája. Adottságok és környezet.
Agyonhasznált lehetőségeink. Siker(telenség)e-
ink mutatói.
Könnyű felhő az égen. Súlytalan madarak. A szárny
előnye, zuhanásveszély.
Tűző nap, kemény fűszálak, lépsz egyet a gyepen.
A labdák elöggurulnak. Bemelegítés, rajt, lazítás.
Múló mozdulat.
Vonásainkon egyszerűsíteni kellene. Amint a tó.
Amint a rétek. Két bokor közül előreugró várat-
lan pillanat.